

Arrest

nr. 280 948 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 19 december 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Diezelfde dag nog ontving de verzoekende partij de kennisgeving van de beslissing tot niet-inoverwegingneming.

Op 4 juni 2012 deed de verzoekende partij samen met mevr. P. E. een huwelijksaanvraag ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Verviers. Er werd een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 15 juni 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij diende op 2 februari 2012 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en de verzoekende partij kreeg op 24 september 2012 een bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 juni 2012 diende de verzoeken de partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2012 werd voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 20 oktober 2012 traden de verzoekende partij en mevr. P. E., van Belgische nationaliteit, in het huwelijk.

De verzoekende partij vroeg een verblijfsrecht aan in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 8 mei 2013 werd haar verblijf geweigerd.

Op 14 oktober 2013 erkende de verzoekende partij H. H. B. als haar zoon. De moeder van dit kind is mevrouw H. I. (niet de echtgenote van de verzoekende partij).

Op 3 september 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart in, in functie van H. H. B., haar zoon.

De verzoekende partij verkreeg een F-kaart.

Echter, na controles bleek dat de verzoekende partij al sinds 20 april 2016 de gezinswoning had verlaten. Op 19 november 2018 werd zij ambtshalve geschraapt.

Op 9 augustus 2018 werd de verzoekende partij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden voor diefstal.

Op 21 juni 2019 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, daar zij zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Uit een vraag tot uitlevering van 16 mei 2018 van Turkije bleek dat de verzoekende partij veroordeeld werd door de rechtbank van Bursa (op tegenspraak en definitief na cassatie op 23 mei 2017) tot 4 jaar en 2 maanden ingevolge de handel in verdovende middelen.

De F-kaart van de verzoekende partij is vervallen sinds 4 maart 2020.

Op 18 juni 2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 17 juli 2021 diende de verzoekende partij een beroep in tegen voormelde beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 263.017 van 26 oktober 2021 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 14 oktober 2021 diende de verzoekende partij inmiddels een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), in functie van haar minderjarige zoon van Belgische nationaliteit.

Op 8 april 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2021 werd ingediend door:

*Naam: B. Voornaam: K. Nationaliteit: Turkije Geboortedatum: (...)1967
Geboorteplaats: Ergani Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

alias: K. B., geboren te Ergani op 01.07.1967, Turk

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische zoon, B. H. H. (RR: xxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van acht jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 18 juni 2021, hetwelke hem diezelfde dag werd betekend en tot op heden nog steeds van kracht is. De beslissing werd niet in rechte aangevochten, en is dus definitief. In deze dient ook worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Er werd tegen deze beslissing beroep ingesteld. Het beroep werd echter op verworpen door de RvV bij arrest 263 017 dd. 26.10.2021 en is dus definitief.

Betrokkene kreeg een inreisverbod van acht jaar opgelegd, louter en alleen door zijn eigen gedragingen. Hij heeft zich immers schuldig gemaakt aan feiten van diefstal en inbreuken op de wetgeving in zake drugs, waarvoor hij verscheidene veroordelingen opliep. Ten gevolge van deze ernstige feiten werd hem een inreisverbod opgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt heden dat betrokkene ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen, B. H. H. (RR: xxx) en B. H. Z. (RR: xxx). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden bijna 9 en 7 jaar. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas sinds april 2021 terug in het Rijk zou verblijven (cfr. hoorrecht dd. 18.06.2021) na jarenlange afwezigheid. Voorheen was betrokkene ook slechts gezamenlijk gevestigd met referentiepersoon van 09.09.2014 tot 20.04.2016. Verder is hij pas sinds 14.10.2021 op het zelfde adres gedomicilieerd als het kind en is er pas sprake is van daadwerkelijke, fysieke gezamenlijke vestiging sinds 28.02.2022, meer bepaald vanaf het moment dat hij in strafonderbreking werd geplaatst met oog op uitvoering elektronisch toezicht. Betrokkene is dus meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd geweest met zijn kinderen. Uit niets blijkt bovendien dat betrokkene bezoek ontving in de gevangenis van zijn kinderen en hun moeder. Het is dus redelijk te stellen

dat de kinderen het gewend zijn hun vader fysiek niet in hun nabijheid te hebben, en voor zover zij daadwerkelijk goede contacten zouden onderhouden – daar ligt heden immers niets van voor – die eventuele contacten al die jaren dus op andere manieren hebben onderhouden waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kinderen. Dat hij sinds een maand fysiek bij hen is ingetrokken, doet geen afbreuk aan al het voorgaande, noch aan het van kracht zijnde inreisverbod. Uit niets in het dossier kan dus blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – en al dan niet tijdelijk – alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog jong, en zijn het bovendien gewend, zoals reeds eerder gesteld, hun vader niet fysiek nabij te hebben en eventueel met hem contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen mogelijks een band hebben met de vader, echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader al die jaren fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder hebben verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene's aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en de kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van de kinderen aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat.

Verder blijkt uit het hoorrecht dd. 18.06.2021 dat betrokkene geen duurzame relatie onderhoudt in het Rijk. Heden verleent de moeder van zijn kinderen hem evenwel onderdak nadat hij in strafonderbreking werd geplaatst. Dat hij heden, na het opleggen van een inreisverbod en een aanvraag gezinshereniging, op het zelfde adres verblijft voor de uitvoering van zijn strafuitvoeringsmaatregel, doet niets af aan het inreisverbod. Uit niets blijkt dat de moeder van zijn kinderen en betrokkene heden opnieuw een relatie zouden onderhouden, temeer nu blijkt dat hij tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 18.06.2021 in de gevangenis van Antwerpen verklaard heeft dat hij opnieuw wil gaan samenwonen met zijn ex-partner omwille van de kinderen. Bij de beroepsprocedure tegen het voormelde inreisverbod hield betrokkene evenwel voor dat zij wel degelijk opnieuw een relatie zouden onderhouden, daar waar hij voorheen tijdens zijn hoorrecht dd. 18.06.2021 verklaarde dat hij geen duurzame relatie onderhield in België en dat hij met zijn ex-partner een goed contact onderhield voor de kinderen. De Raad merkte reeds op dat het gestelde tijdens de beroepsprocedure niet strookte met het door betrokkene verklaarde in het hoorrecht. Hoe de vork heden aan de steel zit wat de vermeende relatie betreft, is niet duidelijk, er werd helemaal geen begin van bewijs voorgelegd, ook niet nu betrokkene heden niet meer in detentie is. In elk geval, voor zover er wel degelijk inmiddels opnieuw sprake zou zijn van een duurzame relatie met mevrouw, dient opgemerkt te worden dat dit voorgehouden gezinsleven met mevrouw pas een aanvang heeft genomen nadat het van kracht zijnde inreisverbod aan betrokkene werd betekend, en dat hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat mevrouw een jonge, zelfstandige vrouw is die reeds jarenlang alleen voor de zorg van haar kinderen en zichzelf instaat. Ook hier dient immers te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige

afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's kind(eren) ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod hetwelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene dient gevolg te geven aan het van kracht zijnde inreisverbod.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken 'Ouhrami' en 'K.A.'.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Artikel 52 bepaalt het volgende:

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. (...)”

4.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“ § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

5.

Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen werden voorgelegd teneinde de aanvraag gezinshereniging gegrond te verklaren. De door de wet gestelde voorwaarde zijn allen vervuld.

De verwerende partij verwijst volledig onterecht naar:

- het inreisverbod van 18.06.2021,
 - een zogenaamd gebrek aan een afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van
 - een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt,
 - een zogenaamd gebrek aan een tijdelijke schending van het recht op het gezinsleven.
- Verwerende partij schendt op deze manier het eerste middel.

6.

Eisende partij verwijst naar volgende passage (<https://www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/uitwijzing/inreisverbod-voor-derdelanders>, geraadpleegd op 11.05.2022):

“Tenzij het gaat om een asielaanvraag, een 9ter aanvraag, een 9bis-aanvraag of een aanvraag gezinshereniging met een Belg, zal DVZ je verblijfsaanvraag tijdens de termijn van het inreisverbod niet in aanmerking nemen: DVZ zal je aanvraag dus niet (ten gronde) onderzoeken. Je moet eerst gevolg geven aan het BGV en in je herkomstland de opheffing of de opschorting van het inreisverbod

bekomen alvorens je een verblijfsaanvraag kan indienen. Uit het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie volgt nochtans dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod nog moeilijk invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.”

In casu betreft het een aanvraag gezinshereniging met een minderjarige Belg waardoor verwerende partij de aanvraag in aanmerking diende te nemen en de aanvraag ten gronde diende te onderzoeken.

Een opheffing of een opschorting van het inreisverbod diende niet te bekomen worden.

In elk geval kan het inreisverbod aldus geen reden zijn om de aanvraag te weigeren.

7.

Verwerende partij verwijst naar het Ouhrami-arrest van het Hof van Justitie, doch past deze incorrect toe in huidige procedure. Het Hof verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

In casu heeft eisende partij nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod of een inreisverbod op zich NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Eisende partij verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking). Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd.11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen. Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod.

Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de Raad van State (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie infra).

8.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie in het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger).

Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Dat is een schending van artikel 20 VWEU. Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt dit niet incorrect gemotiveerd, waar deze stelt dat de moeder zelf zal kunnen instaan voor het kind, quod non, waarbij verwerende partij verwijst naar het verleden, terwijl de situatie heden ten dage in beschouwing moet worden genomen.

9.

In casu is de situatie van de referentiepersoon en van het gezin belangrijk om hieromtrent te kunnen oordelen.

De zoon is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft.

De moeder is immers ziek en heeft een schizo-affectieve stoornis met tevens een onderliggend ongestructureerd borderline persoonlijkheidsstoornis (stuk 3).

De arts beoordeelt ook de zelfredzaamheid van de partner en oordeelt dat de partner en dus de moeder van de minderjarige kinderen begeleiding nodig heeft op verschillende vlakken (stuk 3).

Wat betreft de verplaatsingsmogelijkheden wordt gemeld dat de partner wegens psychose ze zich niet alleen naar buiten kan begeven (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheden om zelf voedsel te nuttigen of te bereiden, wordt aangegeven dat de partner vaak angstig is en ze zelf geen inkopen kan doen en begeleiding nodig is (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheid om zelf voor de persoonlijke hygiëne in te staan en zich te kleden wordt tevens aangekaart dat er beperkingen zijn wegens de psychose en opnieuw begeleiding nodig is (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheden om te leven zonder toezicht, bewust zijn van gevaar en gevaar kunnen vermijden, zijn er opnieuw beperkingen en wordt aangegeven dat door de psychose de partner steeds in gevaar is en begeleiding nodig is (stuk 3).

De partner isoleert zich thuis wegens de psychose en de angsten en er steeds een aanwezigheid van iemand vereist (stuk 3).

Dat eisende partij aldus nodig is in dit gezin, kan niet ter discussie staan.

Dat tevens andere mensen en andere personen eventueel de moeder zouden kunnen ondersteunen, wilt niet zeggen dat er geen afhankelijkheid en geen steun en begeleiding is van eisende partij.

De gezinscel is er. De begeleiding en de steun door eisende partij is er. En derhalve is er een afhankelijkheidsrelatie.

Het feit dat iemand anders eventueel en misschien in de ogen van de verwerende partij deze afhankelijkheidsrelatie zou kunnen opvangen, neemt niet weg dat die afhankelijkheidsrelatie er momenteel wel is en derhalve de voorwaarden vervuld zijn.

Ook nog, de verwerende partij gaat er kortweg vanuit dat eisende partij geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch eisende partij kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe.

De verwerende partij heeft met deze situatie geen rekening gehouden en heeft bovendien nagelaten hieromtrent inlichtingen te vragen aan eisende partij.

Het is onzorgvuldig van verwerende partij om hieromtrent niet te informeren.

Verwijzen naar een gesprek van maanden voor deze aanvraag en dus naar een gesprek welke niet is genomen in het kader van deze aanvraag en in een geheel andere situatie, is tevens onzorgvuldig werk van verwerende partij.

Elke situatie evolueert en derhalve deze van de kinderen , van de partner en van eisende partij ook.

De verwerende partij kan dan ook niet in die zin motiveren zonder de bijkomende informatie hieromtrent op te vragen.

Verwerende partij kan niet naderhand gaan stellen dat deze info niet was overgemaakt door eisende partij die niet op de hoogte was dat deze informatie diende overgemaakt te worden.

De informatie die gevraagd was aan de eisende partij in het kader van de aanvraag gezinshereniging is door eisende partij ook overgemaakt geweest.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

10.

Indien eisende partij zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten, quod non (supra).

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

11.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij en diens partner te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt dus vooreerst dat zij nooit het Belgische grondgebied heeft verlaten, zodat het inreisverbod volgens haar nooit in werking is getreden. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod of een inreisverbod op zich niet invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren. De verzoekende partij verwijst naar het Ouhrami arrest van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan het terugkeerbesluit en de betrokkene het Schengengebied heeft verlaten.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd de verzoekende partij op 18 juni 2021 een inreisverbod voor acht jaar opgelegd. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer. De verzoekende partij haalt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing onderuit dat zij actueel valt onder de gelding van dit inreisverbod en dit maakt dat zij actueel het recht op binnenkomst niet heeft.

In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als “een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld “dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het

inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

Deze zienswijze werd overigens ook bevestigd door de administratieve cassatierechter. Zo oordeelde de Raad van State in het arrest van 3 april 2020, nr. 247.370, dat:

"(...) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken." en verder: "10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald "dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die

derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen". 11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling. 12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."

Ook waar de verzoekende partij nog verwijst naar oude rechtspraak van de Raad inzake aanvragen op grond van artikel 9bis en inreisverboden wijst de Raad erop dat de Raad van State recent nog geoordeeld heeft in arresten nrs. 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021 dat:

"In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en dat aan deze doelstelling "afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken". Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar het inreisverbod doordat zij het Schengengebied nog niet heeft verlaten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest K.A van het Hof van Justitie en betoogt dat de verwerende partij volgens haar onterecht oordeelde dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar minderjarig kind, kan zij evenmin worden gevolgd. In de zaak K.A. van 8 mei 2018 heeft het Hof van Justitie, besloten dat "de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. (...) Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een

verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen.” Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de afhankelijkheidsverhouding werd onderzocht. De verzoekende partij betwist dit ook niet, maar stelt dat dit volgens haar op kennelijk onredelijke wijze gebeurde.

Volgens de verwerende partij is er geen sprake van bovenvermelde afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen, noch tussen de verzoekende partij en haar ex-partner met wie zij nu zou samenwonen. De verwerende partij motiveert dit als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt heden dat betrokkene ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen, B. H. H. (RR: 13.09.29 193-78) en B. H. Z. (RR: 15.09.20 168-27). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden bijna 9 en 7 jaar. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene pas sinds april 2021 terug in het Rijk zou verblijven (cfr. hoorrecht dd. 18.06.2021) na jarenlange afwezigheid. Voorheen was betrokkene ook slechts gezamenlijk gevestigd met referentiepersoon van 09.09.2014 tot 20.04.2016. Verder is hij pas sinds 14.10.2021 op het zelfde adres gedomicilieerd als het kind en is er pas sprake is van daadwerkelijke, fysieke gezamenlijke vestiging sinds 28.02.2022, meer bepaald vanaf het moment dat hij in strafonderbreking werd geplaatst met oog op uitvoering elektronisch toezicht. Betrokkene is dus meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd geweest met zijn kinderen. Uit niets blijkt bovendien dat betrokkene bezoek ontving in de gevangenis van zijn kinderen en hun moeder. Het is dus redelijk te stellen dat de kinderen het gewend zijn hun vader fysiek niet in hun nabijheid te hebben, en voor zover zij daadwerkelijk goede contacten zouden onderhouden – daar ligt heden immers niets van voor – die eventuele contacten al die jaren dus op andere manieren hebben onderhouden waardoor er heden een dermate gezinsband is op basis waarvan betrokkene heden een verblijfsaanvraag indient. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kinderen. Dat hij sinds een maand fysiek bij hen is ingetrokken, doet geen afbreuk aan al het voorgaande, noch aan het van kracht zijnde inreisverbod. Uit niets in het dossier kan dus blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – en al dan niet tijdelijk – alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog jong, en zijn het bovendien gewend, zoals reeds eerder gesteld, hun vader niet fysiek nabij te hebben en eventueel met hem contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen mogelijks een band hebben met de vader, echter door de leeftijd, het gegeven dat de vader al die jaren fysiek afwezig was en zij altijd bij de moeder hebben verbleven, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes

aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en de kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfsplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van de kinderen aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar de Schengenzone en/of België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat.

Verder blijkt uit het hoorrecht dd. 18.06.2021 dat betrokkene geen duurzame relatie onderhoudt in het Rijk. Heden verleent de moeder van zijn kinderen hem evenwel onderdak nadat hij in strafonderbreking werd geplaatst. Dat hij heden, na het opleggen van een inreisverbod en een aanvraag gezinshereniging, op het zelfde adres verblijft voor de uitvoering van zijn strafuitvoeringsmaatregel, doet niets af aan het inreisverbod. Uit niets blijkt dat de moeder van zijn kinderen en betrokkene heden opnieuw een relatie zouden onderhouden, temeer nu blijkt dat hij tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 18.06.2021 in de gevangenis van Antwerpen verklaard heeft dat hij opnieuw wil gaan samenwonen met zijn ex-partner omwille van de kinderen. Bij de beroepsprocedure tegen het voormelde inreisverbod hield betrokkene evenwel voor dat zij wel degelijk opnieuw een relatie zouden onderhouden, daar waar hij voorheen tijdens zijn hoorrecht dd. 18.06.2021 verklaarde dat hij geen duurzame relatie onderhield in België en dat hij met zijn ex-partner een goed contact onderhield voor de kinderen. De Raad merkte reeds op dat het gestelde tijdens de beroepsprocedure niet strookte met het door betrokkene verklaarde in het hoorrecht. Hoe de vork heden aan de steel zit wat de vermeende relatie betreft, is niet duidelijk, er werd helemaal geen begin van bewijs voorgelegd, ook niet nu betrokkene heden niet meer in detentie is. In elk geval, voor zover er wel degelijk inmiddels opnieuw sprake zou zijn van een duurzame relatie met mevrouw, dient opgemerkt te worden dat dit voorgehouden gezinsleven met mevrouw pas een aanvang heeft genomen nadat het van kracht zijnde inreisverbod aan betrokkene werd betekend, en dat hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat mevrouw een jonge, zelfstandige vrouw is die reeds jarenlang alleen voor de zorg van haar kinderen en zichzelf instaat. Ook hier dient immers te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.”

De verzoekende partij brengt hiertegen in dat haar ex-partner ziek zou zijn en niet alleen voor de kinderen zou kunnen zorgen. De verzoekende partij brengt daarover stukken bij bij haar verzoekschrift die zich niet in het administratief dossier bevinden. Ze stelt dat ze deze stukken nu voor het eerst bijbrengt daar de verwerende partij nagelaten heeft om haar bijkomende inlichtingen op te vragen. Daargelaten de vraag of de verwerende partij zelf bijkomende inlichtingen had moeten opvragen aangaande de afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar kinderen, stelt de Raad vast dat de documenten die de verzoekende partij thans bijbrengt geen afbreuk doen aan de bovenstaande motivering. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij medische stukken van december 2020 bijbrengt. Uit de voorliggende stukken blijkt dat ex-partner van de verzoekende partij lijdt aan een schizo-affectieve stoornis met onderliggend een ongestructureerde borderline persoonlijkheidsstoornis. Na het opstarten van antipsychotica blijkt er een duidelijke verbetering te zijn van haar toestandsbeeld. Er wordt aangestipt dat ze geen psychoses meer gehad heeft, dat ze gestopt is met het gebruik van THC, hetgeen er voor zorgt dat ze stabiel kan blijven. Er wordt aangestipt dat haar medicatie wordt voorgeschreven wegens moeheid en bij momenten depressieve episodes. Voorts wordt aangestipt dat blijvende opvolging nodig is om te zien of de stabiele toestand aangehouden blijft. De Raad dient vast te stellen dat er thans geen actuele gegevens werden aangebracht aangaande de medische situatie van de ex-partner, zodat het helemaal niet duidelijk is wat haar toestand op heden is. Hoe dan ook dateren deze stukken reeds van december 2020, op het moment dat de verzoekende partij nog niet gezamenlijk gevestigd was met haar kinderen. De verzoekende partij zat in 2021 nog in de gevangenis van Antwerpen. De stukken die thans voorliggen doen geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat mevrouw al jarenlang alleen voor de zorg van haar kinderen instaat en dat zij voldoende netwerk heeft om zich te laten bijstaan door familie en vrienden; dat zij ook gebruik kan maken van opvoedingsondersteuning, bijstand van het CLB, opvang, ... terecht stipt de verwerende partij aan dat de kinderen het gewend zijn om hun vader fysiek niet nabij te hebben.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat er geen sprake is van de bovenvermelde afhankelijkheidsverhouding, doet de argumentatie die de verzoekende partij uiteenzet in verband met het feit dat, wanneer het inreisverbod uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, het Hof van Justitie wel stelt dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU, niet ter zake.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

De concrete individuele situatie waarin de beide echtgenoten en de kinderen, zich bevinden, werd niet nagegaan.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij verwijst in haar tweede middel naar een deel van haar uiteenzetting in het eerste middel. Voorts houdt ze een theoretisch betoog waarbij ze in algemene woorden stelt dat de concrete situatie waarin de verzoekende partij, haar partner en de kinderen zich bevinden niet werd nagegaan.

Dit theoretisch betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad kan volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel waaruit voldoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de situatie van de verzoekende partij, haar partner en de kinderen.

Het tweede middel is om deze redenen niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“Eisende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België.

Zijn partner, zijn kinderen hebben de Belgische nationaliteit, leven in België, samen met eisende partij.

De zoon is een minderjarige Belg die absoluut de zorg en de nabijheid van de vader nodig heeft.

De moeder is immers ziek en heeft een schizo-affectieve stoornis met tevens een onderliggend ongestructureerd borderline persoonlijkheidsstoornis (stuk 3).

De arts beoordeelt ook de zelfredzaamheid van de partner en oordeelt dat de partner en dus de moeder van de minderjarige kinderen begeleiding nodig heeft op verschillende vlakken (stuk 3).

Wat betreft de verplaatsingsmogelijkheden wordt gemeld dat de partner wegens psychose ze zich niet alleen naar buiten kan begeven (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheden om zelf voedsel te nuttigen of te bereiden, wordt aangegeven dat de partner vaak angstig is en ze zelf geen inkopen kan doen en begeleiding nodig is (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheid om zelf voor de persoonlijke hygiëne in te staan en zich te kleden wordt tevens aangekaart dat er beperkingen zijn wegens de psychose en opnieuw begeleiding nodig is (stuk 3).

Wat betreft de mogelijkheden om te leven zonder toezicht, bewust zijn van gevaar en gevaar kunnen vermijden, zijn er opnieuw beperkingen en wordt aangegeven dat door de psychose de partner steeds in gevaar is en begeleiding nodig is (stuk 3).

De partner isoleert zich thuis wegens de psychose en de angsten en er steeds een aanwezigheid van iemand vereist (stuk 3).

Dat eisende partij aldus nodig is in dit gezin, kan niet ter discussie staan.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal eisende partij en diens kinderen en partner dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

2.3.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing expliciet vermeldt dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De in casu bestreden beslissing is immers de *"beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten"* (eigen onderlijning). De bestreden beslissing kan op zich dan ook niet tot gevolg hebben dat het beweerde gezins- of privéleven van de verzoekende partij zou geschonden worden. Dat de bestreden beslissing bepaalde motieven bevat die betrekking hebben op een mogelijke terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst doet hieraan niets af. Het gaat hier immers overtuigende motieven, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben. Om die reden kan de verzoekende partij dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) aanvoeren, en is het betoog van de verzoekende partij in het derde middel niet dienstig.

Het derde middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU